

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ฐานแห่งธรรม

เมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๑๑๖ กิโล ๕๖ บาท คราวนี้จะเร่งให้มีบพหนักบ้าง คราววันที่ ๑๒ พอเรียบริ้อยแล้วจะรีบรวบรวมทองคำเข้าหลอม ก้าวแรก ๕๐๐ กิโล ชัยบุรี้อยไม่ถอยเวลานี้กำลังรวมบัญชี แล้วเข้าซื้อทอง ๆ คราวนี้คงจะได้มากอยู่ทอง ใหนักน้อยกว่าคราวที่แล้วนี้แน่ใจว่าไม่หนักกว่า คือคราวที่แล้วนั้น ๖๑๒ กิโลครึ่งนะ คราวนี้จะให้สูงกว่านั้น ยังพอจะสูงได้นะจะให้สูงกว่านั้น แต่ส่วนดอลลาร์อะไรยังไม่ค่อยคิดอะไร ไม่แน่นะ ดูชิวคราวที่แล้วไปเราได้คิดดอลลาร์อะไรสักอัฐสักแดงเดียวไม่ได้คิดนะ ไปถึงก็ใส่เลยกับทองคำ หมุนแต่ทองคำตลอดเลย จนกระทั่งทองคำเป็นที่แน่ใจได้แล้ว เราก็บอกไปทางธนาคารชาติ

บพเวลาทางนันทามมาถึงได้รู้ มอบทองคำคราวนี้จะได้มอบดอลลาร์ด้วยหรือเปล่า เราสะดุดใจก็เลยนะ คือเราไม่ได้คิดเลย มันหมุนแต่ทองคำ พอทางนันทามมาว่า มอบทองคำคราวนี้จะได้มอบดอลลาร์ด้วยหรือเปล่า สะดุดใจก็ ทางนันทามจะทาบจะทามมาแล้ว ความหวังก็มีพร้อม แล้วตามธรรมดาทองคำกับดอลลาร์มันก็ไปด้วยกัน ทางนันทามมา มันจะมีแง่อยู่สอง แ่งหนึ่งที่แน่นอนที่สุดก็คือว่า ดอลลาร์เคยไปกับทองคำ คราวนี้จะได้ไปด้วยหรือเปล่า แ่งที่สองถ้าพอมิได้ด้วยก็อยากได้ดอลลาร์ ก็เราไม่ได้คิดเลย ทางนันทามมาไม่ทราบว่าจะตอบว่าไง เราก็ตอบเดี๋ยวนั้นเลย ดอลลาร์คราวนี้คงไม่ได้มากนัก คือเราจะให้แต่ไม่แน่นะ เพราะเราไม่ได้คิดเลยนี้ อยู่ ๆ ก็ถามมาอย่างนั้น ถึงได้คิดปั้งปั้ง ๆ เดี๋ยวนั้นเอาเลย

แล้วมันก็ไม่พันทึ่จำนวนดอลลาร์มีเท่าไรในคลังหลวง ได้คิด เขาบอกมามีเท่านั้น ๆ มันจวนจะถึง ๘ ล้านแล้ว ขาดเท่าไร ที่นี้ก็เลยหมุนใหญ่เลยละเอาให้ ได้ เพราะฉะนั้น การมอบดอลลาร์คราวนี้จึงไม่มอบเป็นชิ้นเป็นอัน เลยเป็นแสน แล้วก็ป็นหมื่น เป็นพัน ไปอย่างงั้น ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้คิดเรื่องดอลลาร์ เราคิดแต่ทองคำมากต่อมาก มุ่งต่อทองคำตลอด แต่เวลามาคิดทางดอลลาร์มันก็หากได้ ก็ผิดคาดผิดหมายเหมือนกัน ถึง ๔๓๒,๐๐๐ นี้ที่มันขาดจำนวนเท่านี้อยู่ในคลังหลวง จะครบ ๘ ล้าน ก็เลยเอาเลย เอาหมดเลย

คราวนี้ยังไม่คิดนะ คือมีคิดบ้าง เพราะคราวที่แล้วมันกระตุกแรง คราวนี้มีคิดบ้างเท่านั้นไม่มาก แต่จวนเวลาแล้วจะเป็นยังไง จะพิจารณากันทีหลังอีกทีหนึ่ง เรารวบรวมปัจจัยเอาไว้ บอกให้เอาเข้าซื้อทองคำทั้งหมด จะแยกมาหาดอลลาร์ ดอลลาร์ก็ยังไม่เห็น

จำเป็นยิ่งกว่าทองคำ ทองคำจำเป็นตลอดเลย ออกหน้าตลอด ๆ เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงไม่ค่อยได้คิดมาก เานะพี่น้องชาวไทยเราราวนี้จะเป็นการประกาศก้องชาติไทยของเรา ลบล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่จะพาเมืองไทยของเราให้ล่มจม พวกมันลบล้างให้ได้คราวนี้

หัวหน้าท่านทั้งหลายนี่จะเป็นจะตายแล้วนะ คิดดูซิ ไปหมუნแต่ทองคำ เวลาเขาถามาทางดอลลาร์ อ้าปาก คือมันไม่มีอะไรจะตอบเขาใช้ไหม นั่นฟังซิ มันมุ่งหนักขนาดไหน ฟังเอาซิ เพราะทองคำเป็นอันดับหนึ่งในหัวใจของชาติ แล้วเราไปดูทองคำเองด้วย ถึงสะดุดใจ ออกมาก็ประกาศบ้างเดี๋ยวนั้นเลยนะ พอมาถึงวัดสวนแสงธรรม บังเบ้งขึ้นเลย ทุกวันเห็นแต่หนังสือพิมพ์ พวกนักข่าวมาอยู่กับเราตลอด วันนี้มันไปไหนวะ มาตั้งแต่ยังไม่มืดแหละ ถ้าอย่างทุกวันนี้ก็ดูเหมือนจะราวสัก ๖ โมงละมั้ง มันยังไม่มืด เราว่า มีไหมเดี๋ยวนี้นะนักข่าว มันบันดลบันดาลเขายังอยู่นั้น พอว่างนั้นก็สั่งเลยทีเดียว เอ้า ประกาศทองคำตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ประกาศให้หนักขึ้นไปเลย

ตั้งแต่มาจนกระทั่งปานนี้ไม่เคยคิดนะทองคำ หมุนตัวตลอด จะให้ถึงจุดนั้น เพราะไปดูทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว แต่จะมีเท่าไร ๆ ไม่จำเป็นต้องมาพูด แบต้อออกมาทำไม.หา มาใส่ชิ่งถึงถูก เพราะฉะนั้นจึงประกาศอยู่ตรงนี้จุดนี้ พอได้ทองคำถึง ๑๐ ตันแล้วก็พอหายใจได้ละ นี่จะไม่มีช่องหายใจ มันตีบตันเอามากทองคำเรา จึงต้องเบิกให้เป็นที่หายใจ เข้าออกได้ จึงต้องประกาศลง ฟาดลงถึง ๑๐ ตันเลย คำนวนดูที่มีอยู่กับได้มาเป็นยังงี้ ถ้าได้ ๑๐ ตัน แล้วจะพอหายใจได้โล่งพอสมควร ไม่เต็มปอดก็ตาม ได้ แน่ใจเพราะได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วถึงได้ประกาศออกมา

ด้วยเหตุนี้เองทองคำจึงให้ขาด ๑๐ ตันไม่ได้ ว่างั้นเลย เอาคอกคนไทยเราทั้งประเทศนี้ คอหลวงตาบ๊วเป็นคอที่หนึ่งตัดรองให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ส่วนดอลลาร์นั้นเราค่อนข้างแน่ใจอยู่แล้วว่าคงไม่น้อยกว่า ๑๐ ล้าน เวลานี้มันก็ได้ ๘ ล้านกับ ๑ แสนกว่าไปแล้ว ถึงเวลาแล้วเพียงเท่านั้นมันไม่หนักนัก ไม่เหมือนทองคำ ทองคำนี้หนัก ยกยาก ส่วนดอลลาร์เบากว่ากันอยู่มาก เราจึงค่อนข้างแน่ใจว่าได้ แต่พอทองคำถึง ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์จะไปหลบซ่อนอยู่มุมไหน จะไปลากขลากหางมันออกมา ถ้าเห็นหางดึงหางมันออกมา มองเห็นขาตั้งขาออกมา เออจนให้ได้ ๑๐ ล้าน แล้วเราพอใจ ทีนี้เมืองไทยเราก็จะสง่างามขึ้น เมื่อได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันสง่างาม

เมืองนอกเมืองนาที่ไหนเขาจะตำหนิติเตียนเราก็ตำหนิติเตียนไม่ได้ เพราะเมืองไทยเราใครก็ทราบแล้ว ไม่ใช่เมืองเศรษฐกิจ แต่ทำไมตะเกียกตะกายได้ทองคำมาถึง ๑๐ ตัน นั่นเอาตรงนี้ เมืองเศรษฐกิจเขาไม่เห็นเอามาให้เราสักกิโลหนึ่งวะ พวกเราเป็นเมืองทุกตะ

เชิญใจ ถึงขั้นที่จะล่มจมอยู่แล้วยังฟื้นตัวขึ้นมาได้ขนาดนี้ ไม่ชมจุดนี้ จะชมจุดไหนวะ นั่นเอาตรงนี้แหละเรา จึงต้องตะเกียกตะกาย

ไปก็สิ่งเสียเปรียบร้อยแล้วนะ พิจารณาทางโน้นทางนี้รีบด่วน ทองคำก็เอาไปหมดแล้ว ทองคำคราวนี้ก็ได้เยอะอยู่ เอาไปด้วยอะไรด้วย เงินก็โอนไปให้พร้อมแล้ว.เงินทางนี้มีเท่าไรก็โอนไป แล้วก็รอจ่อใส่ทองคำ จะถูกหรือแพงก็ตาม จำนวนเงินเหล่านี้ที่จะซื้อทองคำนี้ต้องให้ซื้อ มันแพงก็แพง ถูกก็ถูก เมืองไทยเรามีค่ายิ่งกว่าราคาทองคำแพงเพียงเท่านั้นเท่านั้นก็บาท เอาให้ได้ ส่งไปหมดแล้วนะ คือเราก็รอดตามจังหวะเฉย ๆ พอจนถึงที่แล้วใส่ตุ้มเลย เอาเลย จะขึ้นหรือลงช่างหัวมัน เอาให้ได้ว๊างั้น แล้วให้รีบบอกมา พอลงใจทุกอย่างเป็นที่แน่นอนแล้วให้รีบบอกมา ก็คิดว่าจะได้มากกว่าคราวที่แล้วอยู่ คราวที่แล้ว ๖๑๒ กิโลครึ่ง คราวนี้เราก่อนช่างแน่ใจแล้วว่า ไม่ต่ำกว่า ๖๐๐ กิโล อย่างน้อยเรียกว่าต้องชนะกันอยู่กับ ๖๐๐ กิโล เราคำนวณไว้หมดเรียบร้อยแล้ว เราให้หนักอันนี้เพื่อข้างหน้า เพราะข้างหน้ายังหนักมากกว่านี้ คราวนี้จึงต้องให้หนักเพื่อแบ่งเบาข้างหน้า

งานเราเป็นยังไง เขาว่าเป็นงานใหญ่ มองดูคนเต็มหมดเมื่อวานนะ หูหราฟูฟ่าทุกอย่าง สมบัติเงินทองข้าวของกิเลสมาเต็มที่ ๆ เมื่อวานนี้ เรียกว่าสมบูรณ์ในงานเมื่อวานนี้ แต่งานวันกฐินยังจะหนักมือกว่านี้อีกนะ งานนี้ถ้าเราไม่ได้ควดงานกฐินก็ว่าเป็นงานใหญ่โต ว่าเป็นงานที่สมบูรณ์พอสมควร แต่พองานกฐินยังจะหนักมือกว่านี้ ให้สมบูรณ์ยิ่งกว่านี้เข้าไปอีก นี่ละมันถึงหนักตรงนี้นะ จึงให้เตรียมพร้อมไว้ทุกคน แล้วสุดท้ายก็คืออันว่า ลีนปีอันว่า นั่นละตอนขีดเส้นตายกันเลย เตรียมไว้นะคอทุกคน ๆ ถ้าความล่มจมคอไม่ขาด เมืองไทยเราต้องคอขาดทั้งประเทศเลย เท่านั้นละ คอความล่มกับคอเมืองไทยเราจะเอาชัยชนะกัน คอใครจะยังเหลืออยู่ คอใครจะขาด เอาตรงนี้นั่นละ

หลวงตาบัวเป็นตัวประกันอยู่แล้วอยู่ข้างหน้าสนามรบแล้ว ไม่ถอย ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วเป็นไม่ถอย ขาดขาดไปเลยเทียว นี่อำนาจแห่งความเอาจริงเอาจัง ความเด็ดเดี่ยวอาจหาญนี่ในสิ่งที่เป็นประโยชน์มันก็เห็นประโยชน์เรื่อยมา ๆ อย่างนั้น เราเห็นคุณค่าแห่งความจริงความจัง ไม่ได้เห็นคุณค่ากับความเหลวไหลโยก ๆ คลอน ๆ นะ แม้แต่การทำความเพียรเราก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เราคิดย้อนหลังความเพียรของเรานี้จะหาที่ตำหนิติหนไม่ได้เลย มีตั้งแต่ขยะ ๆ คือเวลามาถึงขั้นที่เราจะทบทวนย้อนหน้าย้อนหลังแล้ว มาทบทวนเรื่องความพากเพียรของเราตั้งแต่เวลาที่กำลังฟัดกันอยู่บนเวที กับเวลามายืนอยู่นอกเวทีแล้วมองย้อนหลังกลับไปนี่ขยะ ๆ ถึงขั้น โอโห อย่างนั้นมันก็ทำได้ อย่างนี้มันก็ทำได้

คือตอนนั้น หนึ่ง ร่างกายเข้มแข็งมีกำลังวังชา ยังหนุ่มยังน้อย สอง ความมุ่งมั่นต่อแดนแห่งความพันทุกข์ พุดตรง ๆ ก็คืออรหันต์ว่าอย่างนั้นละ ความมุ่งมั่นนี้แรงที่สุด นี่ละกำลังของใจสำคัญมากนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้คิดให้ดี ถ้ากำลังของใจดีแล้วอะไรจะอ่อน ใจตั้งจนได้ ๆ กำลังใจนี้ ถ้ากำลังใจอ่อนเสียอย่างเดียวนี้ล้มตุมเลย นี่เรามาพิจารณาย้อนหลังถึงเรื่องความเพียร ตั้งแต่ตัดสินใจป้างลง หลังจากได้ฟังโอวาทของพ่อแม่ครูจารย์มั่นแล้วว่าสมบูรณ์แบบทุกอย่าง แต่ก่อนเราก็มีข้อข้องใจ ความมุ่งมั่นอันนั้นก็ยังมีแต่ มันยังไม่เต็ม พอได้ฟังอรรถพิงธรรมท่านที่ออกมาเหมือนหนึ่งว่าจับเรดาร์กับหัวใจเราเรียบร้อยแล้ว

ไปก็ใส่ผางเลย ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรค ผล นิพพานหรือ ชี้ไปเลย ดิน ฟ้า อากาศ ต้นไม้ ภูเขา ทุกสิ่งทุกอย่างทั่วแดนโลกธาตุไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่มรรค ผล นิพพาน นั้น กิเลสแท้ ธรรมแท้ มรรค ผล นิพพานแท้อยู่ที่ใจ ลงตรงนี้เลย ให้ท่านเน้นหนักทางใจให้มากนะ ชี้ลงเลยว่าเน้นหนักทางใจ จะรวมอยู่ที่นี้หมด สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ตัวใจนี้เป็นตัวกิเลส รั้งกิเลส เป็นคลังของธรรม เอา ให้ลงจุดนี้ให้ดี ให้เน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา จากนั้นท่านก็มีอะไรเียบออกมา โอ๊ย เราไม่ลืม เพราะมันฟังจริง ๆ ให้เน้นหนักด้านจิตตภาวนา ยังใจจิตจะมีความสงบเป็นรากฐานแห่งธรรมทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นได้แล้ว ให้เน้นหนักลงจุดนั้น จิตตภาวนาเพื่อความสงบของใจ ฐานแห่งธรรมจะเกิดที่นี่ ความหมายว่านั้น ธรรมทั้งหลายจะเกิดขึ้นจากความสงบของใจ

เมื่อใจมีความสงบแล้วใจก็มีทุนมีรอนที่จะหากำไรต่อไปได้ ถ้าใจยังไม่สงบแล้วมันไม่ได้เรื่องนะ ต้องมีสงบ ต้องเน้นหนักลง เอา ยังใจจะสงบเอาให้เต็มเหนี่ยวนะ อย่าไปคิดเรื่องอะไร ๆ จากนั้นแล้วท่านก็ย้อนมาอีกว่า ท่านอย่าว่าผมประมาทธรรมะของพระพุทธเจ้านะ ท่านก็เรียนมามากพอสมควรถึงขั้นเป็นมหาแล้ว แต่เวลานี้ธรรมมากน้อยที่ท่านเรียนมานั้น ขอให้ยกบูชาไว้ก่อน เวลานี้ยังไม่เกิดประโยชน์ นอกจากจะมาเคล้าตีบตะยั่นกันให้ภาคปฏิบัติไขว่คว้านี้ล้มเหลวไปเท่านั้น อย่างไรก็ตามจิตจะสงบ เอาลงจุดนี้นะ ท่านอย่าไปคิดถึงเรื่องปริยัติที่เรียนมามากน้อย จะมาเป็นข้าศึกต่อภาคปฏิบัติคือความสงบ ใจจะสงบได้ยาก เวลานี้ยังไม่เกิดประโยชน์สำหรับปริยัติ วังนี้ท่านพุด ให้ท่านเน้นหนักทางด้านปฏิบัติ ให้จิตสงบให้ได้ ถึงเวลาภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติจะวิ่งเข้าประสานกันแล้ว เอาไว้ไม่อยู่ นี่อันหนึ่งนะ

เราก็จับไว้หมดเลย เมื่อถึงคราวภาคปริยัติที่เรียนมานั้น กับภาคปฏิบัติ คือผลที่เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติของตัวเองจะวิ่งประสานกันแล้ว เอาไว้ไม่อยู่ นี่แหละเอาไว้ไม่อยู่ มันเป็นเรื่องจริง ๆ บทเวลาถึงขั้นแล้ว ตอนนั้นเราก็เชื่อท่านเราไม่เอาจริง ๆ นะ ปริยัติเรียนมามากน้อยไม่ไปสนใจเลย เอาตามท่านเพราะเรามันเป็นเถรตรง พูดอะไรถ้าลงแล้วลงอย่างนั้น มุ่งแต่ภาคปฏิบัติ ทำใจจิตจะสงบเย็นดังที่ท่านว่า เน้นหนักลง ๆ จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่านี้ ปริยัติกับปฏิบัติวิ่งประสานกัน คือออกทางด้านปัญญาแล้ว ทางภาคปฏิบัติสมาธิเป็นต้นทุน หนุนปัญญาให้เกิดได้ ถ้าไม่ชี้แจงชี้คร้านนอนจมอยู่กับสมาธิคือความสงบนั้นเสีย แล้วออกพิจารณาทางด้านปัญญา

เมื่อด้านปัญญามีความรู้ความฉลาด เห็นผลแห่งการพิจารณาของตนแล้ว ปัญญาจะก้าวเดินอย่างคล่องตัว ๆ นี่ละถึงขั้นปัญญาออกเดิน ปัญญาออกเดินนี้แก๊กิเลส ไม่ได้เหมือนสมาธิซึ่งมีแต่ความสงบ ทาทางแก๊กิเลสไม่มี มีแต่ความสงบ เหมือนหินทับหญ้า ความสงบทับกิเลสทั้งหลายไม่ให้ฟุ้งซ่าน ทับเอาไว้ นั่น ทีนี้พอทางด้านปัญญา เอาหินออก แล้วคู้ยี่เขี่ยชุดรากแก้วรากฝอยของหญ้าออกให้หมด ซึ่งเท่ากับคั่นคว่ำคู้ยี่เขี่ยชุดคั่นหา กิเลส ตอนนี้จะตอนปัญญาออก

ทีนี้เวลาปฏิบัติ ปัญญาเกิดเท่าไร ฆ่ากิเลสมันฆ่าด้วยปัญญาจริงละทีนี้ เห็นแล้ว แต่ก่อนความสงบเย็นใจมากน้อยเพียงไรไม่เห็นปรากฏว่าฆ่ากิเลส มีแต่ความเพลินในความสงบของตัวเอง แต่พอปัญญาออกก้าวเดินนี้ ความรู้ความฉลาดมันสูงกว่าสมาธิเป็นไหน ๆ จากนั้นมันก็ฟุ้งเลย พอสติปัญญาฟุ้งออกนี้แล้ว ทีนี้เหตุผลกลไกจะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ครั้นเกิดขึ้นแล้ว ทางเราเรียนมาบ้างที่มันยังไม่แน่ใจตรงไหนหรือขัดข้องตรงไหน ปริยัติท่านเป็นยังไง ท่านว่ายังไง ปริยัติว่ายังไง ทีนี้มันวิ่งถึงกันนะ ปริยัติที่เรียนมาเอาไว้ไม่อยู่ ๆ จริง ๆ พอมันรู้อันนี้มันหาหลักฐานพยานที่ยังไม่แน่ใจ หาเหตุผลผล ก็วิ่งใส่ปริยัติที่เรียนมามากน้อย ประสานกันเรื่อย ๆ

นี่ละที่ว่าเมื่อถึงขั้นสติปัญญาออกก้าวเดินแล้ว ปริยัติกับปฏิบัตินี้จะวิ่งประสานกันทันทีเอาไว้ไม่อยู่ ๆ มันฟุ้ง ๆ ของมัน นี่เราไม่ลืม นี่ก็เพราะสนใจจริง ๆ ฟังจริง ๆ ไปฟังท่าน ไม่ใช่ฟังธรรมดาณะ เอาทุกกิติทุกกิละเลย ไม่ลืมนะ เวลาท่านเทศน์จับได้เรียกว่าเต็มหัวอกแล้ว เอาละทีนี้ ขึ้นเลย จะจริงหรือไม่จริง ถ้ามัวตัวเอง ทางตัวเองก็ตอบขึ้นทันที ต้องจริง ไม่จริง ตายเท่านั้น นู่นฟังซิเอาตายเข้าว่าเลย จากนั้นมาก็ฟุ้ง นี่ละทุกข์ตอนนี้ละ ทุกข์มากที่สุด ตั้งแต่ลงใจทุกอย่าง ๆ แล้วนี่ เรียกว่าเป็นทุกข์มากที่สุด แต่ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อบรมสุข ทุกข์เพื่อชัชชนะเพื่อบรมสุข ไม่ใช่ทุกข์อย่างที่ว่าสัวโลกทั้งหลายวิ่งถลอกปอกเปิกกับกิเลส ทุกข์

ไปเท่าไรหนึ่งถลอกออก เนื้อขาดออก ทุกข์ไปเท่าไร กระทบดับไตไส้พุงพุ่งออกไป ๆ ทุกข์เท่าไร นี่กิเลสลาภไปมีแต่พุ่งออกไป ฉิบหายไม่มีอะไรเหลือเลย ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ ทุกข์ที่วิ่งตามกิเลสนี้เป็นทุกข์มหันตทุกข์ ทุกข์ที่ต่อสู้กับกิเลสนี้ทุกข์เพื่อสุข ทุกข์เพื่อบรมสุข

ดั่งที่ท่านแสดงไว้ในธรรมก็มีในบาลี สุขุสสานนุตรํ ทุกฺขํ ทุกฺขํจะเกิดขึ้นจากลำดับแห่งความสุขที่สุขเอาเผากินนั้น อันนี้เป็นเครื่องที่ทำให้ลิ้มตัวและเป็นทุกข์ข้างหน้า ทุกข์เกิดในลำดับแห่งสุข คือสุขด้วยความอยู่สบาย ๆ นั่งภาวนาก็เอาหมอนเป็นที่สบาย เอาเสื่อเป็นที่สบาย พอจิตสงบบ้างก็เอาความสงบนั้นเป็นที่สบายเรื่อย ๆ เลย นี่พวกนี้มันจะตายกองกันนะจำให้ตี ทีนี้ทุกข์อันหนึ่งมีแต่จะหมุนออกตลอดเวลาเลย ทุกข์ถึงขนาดนอนไม่หลับเลย นอนไม่ได้เลย มันเอาของมันขนาดนั้นนะ กลางวันกลางคืนไม่สนใจการหลับ การนอน มีแต่หมุนกับกิเลส ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติหมุนตัว ฆ่ากันเรื่อย สังหารกันเรื่อย จิตนี้ก็หมุนตัว ๆ อันนี้ทุกข์

ไม่ทุกข์ได้ยังไง บางคืนนอนไม่หลับเลยนะ จะทำยังไงให้มันหลับมันก็ไม่หลับ เช่นนอนอย่างนี้ จะนอนพักสงบให้หลับ นอนก็นอน นอนมันก็ฟัดกันอยู่ภายในจิต จิตไม่มีอิริยาบถนี่นะ กิเลสไม่มีอิริยาบถ เรานอนอยู่ ระหว่างธรรมกับกิเลสชดกันอยู่บนหัวใจ มันก็ชดกันอยู่ในนั้น เรานอนก็เหมือนซุงทั้งท่อน สุดท้ายมันก็ไม่หลับ เอ้า ลูกขึ้นมางี้ก็ยิ่งฟัดกันอีก อ้าว เหนื่อยทางนี้ลงไปเดินจงกรม สุดท้ายก็แจ้งอยู่ที่ทางจงกรม พอกลางวันมาอีก มันก็จะไม่นอน มันหมุนของมันอยู่งั้น นี่ถึงขั้นมันเห็นภัย ถึงขั้นที่ว่าทุกข์เพื่อบรมสุข ทุกข์ขนาดไหนก็ทุกข์เถอะ บรมสุขเหมือนว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ มันหมุนของมันไปเรื่อย ๆ

คำว่าทุกข์มันมีหลายชั้นนะ ทุกข์ด้วยความตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลานนี่ก็เป็นทุกข์แบบหนึ่ง ทุกข์แบบนี้คอยที่จะล้มเหลวจะไม่ค่อยจะฟื้น ทุกข์ไปทุกข์มาสู้กิเลสไม่ได้ก็ล้มเหลวไปทุกข์แบบนี้ ล้มเหลวแบบนี้ทั้งกิเลสก็แบ่งเอาไปกิน ธรรมก็แบ่งไปกินนิดหน่อย กิเลสเอาไปกินมากกว่าธรรม นี่ตะเกียกตะกายเบื่องตัน แต่ เอ้า ฟิตลงไป ๆ แล้วทางด้านธรรมะจะได้กินมากขึ้น ๆ ทางกิเลสได้กินน้อยลง ๆ ทางนี้ฟิตเข้าไป ๆ เตียวเย็บปากกิเลสไม่ให้มันอ้าปากกินได้เลย นี่พูดถึงเรื่องความเพียร ทุกข์ชั้นนี้ชั้นล้มลุกคลุกคลาน ที่ยังไม่มียุทธมีรอน จิตใจหาความสงบไม่ได้นี้เป็นทุกข์มากอยู่ เป็นชั้นหนึ่ง ต่อจากนั้นทุกข์ก็จริงแต่ความสงบเย็นใจมี นี่ก็มีต้นทุน จากนั้นความสงบเย็นใจมีมากขึ้น ๆ ก็มีแต่ความสุขทางสมาธิ ทางด้านปัญญายังไม่ก้าวออกก็เหมือนหมูขึ้นเขียง นอนเป็นซุงอยู่บนเขียงนั้นแหละ หมู เขาหันหอมหันกระเทียมไฉน หมูยังนอนหลับสบาย นี่เป็นประเภทหนึ่ง

คือผู้ที่จิตเป็นสมาธิ จะว่าขี้เกียจหรือก็ไม่ใช่ มันก็ขยันอยู่กับความสงบ ทั้งวันมันก็อยู่ได้ จะว่าขี้เกียจก็พูดยากๆ ต่อเมื่อเอาปัญญามาจับบีบ นี่ตัวขี้เกียจใหญ่อยู่ตรงนี้ มันเหมือนหมูขึ้นเขียง จิตที่มีสมาธิอยู่ด้วยความสงบเย็นใจ ไม่ได้คิดอ่านทางด้านปัญญาเพื่อฆ่ากิเลสเลย เรียกว่าสุขประเภทนี้สุขหมูขึ้นเขียง พอออกทางด้านปัญญานี้เป็นทุกข์ทุกด้าน มีความสุขบ้างตอนจิตมีสมาธิ อยู่ที่ไหนสุขหมด สบายหมดเลย พอออกทางด้านปัญญานี้ ทุกข์นะ แต่มันเหมือนกับงานเด็กงานผู้ใหญ่เป็นลำดับลำดับไป เด็กก็ให้มีงานของเด็กทำ เด็กควรจะทำยังไงก็ให้มีงานเป็นประจำๆ พอถึงงานชั้นผู้ใหญ่แล้วจะหมุนตัวไปเลย ทุกข์ขนาดไหน ผู้ใหญ่รู้จักหน้าที่การงานของตัวเองใช้ไหมล่ะ มันก็ทำของมันเอง อันนี้ทุกข์ขนาดไหนมันก็ทำของตัวเองไม่ค่อยสนใจเรื่องทุกข์

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นความทุกข์ทั้งนั้น ทุกข์มากทีเดียว เดินจงกรมจะว่าสุขหรือว่าทุกข์ ถ้าได้ลงทางจงกรมแล้วทั้งวันมันก็อยู่ได้ ไม่ว่าจะกลางคืนไม่ว่ากลางวันถ้าลงทางจงกรมแล้วอยู่ได้เดินได้ตลอด นั่นที่ท่านว่าเดินจงกรมทำความเพียรฝ่าเท้าแตก อย่างพระโสณะ ทำความเพียรจนฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราอ่านทางปริยัติก็อ่านไป ผ่านไป ความหยิ่งจิตลงสู่เหตุผลว่าจริงไม่จริงขนาดไหน ยังไม่หนักแน่นนักละ อ่านผ่านไป เวลาจิตผ่านเข้าไปตรงนี้แล้วมันถึงรู้ พอถึงความเพียรขั้นนี้ ขั้นจะออกจากทุกข์โดยถ่ายเดียวนี้หมุนตัวตลอดเลย พาเดินจงกรมทั้งวันก็เดินได้สบาย นั่งสมาธินั่งเท่าไรๆ ก็ได้ ถ้าได้ลงทางจงกรมแล้วกลางวันทั้งวัน กลางคืนนี้ทั้งคืนไปเลย ไม่ได้สนใจกับอะไร มีแต่หมุนอยู่ กิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจ พัดกันอยู่ที่นี้

ที่นี้เดินก็เลยล้มตัวไป วันไหนก็เดิน คืนไหนก็เดิน ทุกวันทุกคืนเดินมาตลอด ฝ่าเท้ามันจะเอากำแพงมาจากที่ไหนมาหนาแน่น ถึงขนาดที่มันจะทะลุไม่ได้จะแตกไม่ได้ วันไหนก็เดิน มันก็บางเข้าๆ ฝ่าเท้าเราบางเข้าๆ นี่ฝ่าเท้าแตกได้เพราะความเพียรบังคับ ถ้าว่าธรรมดานี้จะบังคับให้เดินจงกรมภาวนาจนฝ่าเท้าแตกมันเชื่อไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าว่าความเพียรประเภทนี้ ยอมทันทีเลย ไม่เชื่อยังไงก็มันบังคับกันอยู่ ถ้ากิเลสไม่พังฝ่าเท้าพังคือฝ่าเท้าแตก ถ้ากิเลสแตกแล้วความเพียรท่านก็รู้ประมาณของท่านเอง หยุดทันทีเมื่องานเสร็จแล้ว วุสิต พุทธุมจรรย์ เสร็จ การประพฤติพรหมจรรย์ได้อยู่จบเรียบร้อยแล้ว กตกรณีย์ งานที่จะควรทำได้ทำสำเร็จแล้ว นาปริ อิตถตตยาตติ งานอื่นให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี

งานพระอรหันต์สิ้นปุบลงนี่งานเสร็จ ตั้งแต่บัดนั้นมาพระอรหันต์ไม่มีงานฆ่ากิเลสเลย ก็มีแต่งานสงเคราะห์โลกสงสาร งานปฏิบัติตามธาตุตามชั้นธรรมดาเราเท่านั้น ท่านไม่มีงานเพื่อแก้กิเลสตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายเสียดแทงหัวใจตลอดเวลาเลย ท่านจึงว่า วุสิต

พรหมจริย์ การประกอบความ پاکเพียรหมุนไป ๆ ตลอด ถึงชั้นมันหมุนของมัน ที่นี้เวลา พิจารณาย้อนหลังไป หาที่ตำหนิไม่ได้เลย มีแต่ โอ้อโฮ ๆ อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คืออย่างทุก วันนี้ ก็หมายถึงว่าออกจากเวทีนี้มาแล้วมาดูที่บนเวทีสนามมวยที่เราต่อยกับกิเลสแต่ก่อน นั้น กับปัจจุบันที่ออกจากเวทีมาแล้วมันทำไม่ได้ คือทำก็ตาย ทำแบบนั้นตายเลยไม่มีเหลือ แต่เวลานั้นมันไม่ตาย หนึ่ง ธาตุชั้นธมีกำลังวังชาอยู่ ถึงจะอดข้าวอดน้ำจนจะก้าวขาไม่ออก พอไปกินข้าวกลับมาแล้วเดินนี้ม้าแข่งสู้ไม่ได้ เพราะกำลังมันมี พอฉันจ้งหันจากนั้นมาแล้ว เดินนี้ม้าแข่งสู้ไม่ได้ เพราะมันมีกำลังวังชา

ที่นี้มาเทียบอย่างทุกวันนี้แล้ว กำลังวังชาของธาตุของชั้นธมันก็ไม่มี แล้วความ มุ่งมันต่อแดนพันทุกขอย่างนั้นมันก็ไม่มี เมื่อมันไม่มีแล้วไปทำแล้วตายเลย บอกว่าให้ เขียนใบตายให้เลย แล้วทำโลงศพไว้เลย ไม่มีเหลือ แต่ระยะนั้นไม่ได้คิดถึงเรื่องตาย มัน เป็นอย่างนั้น ค่อยเป็นมา ๆ ด้วยความอุตสาห์พยายามความขยันหมั่นเพียรเป็นผลหนุน มาโดยลำดับลำดับมา จนกระทั่งว่าหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้วความ پاکเพียรหยุดเอง ไม่มีอะไร ละ นั้นละการทำงานทางอรรถทางธรรมนี้มีวันเสร็จสิ้นได้ ไม่ยึดเยื้อ ไม่ต่อกันไปตลอดเวลา ตั้งกัปตั้งกัลป์เหมือนงานของกิเลสลากเช่นสัตว์โลกให้ลงอยู่ในกองทุกข์ ทุกข์แล้วทุกข์เล่า ตั้งกัปตั้งกัลป์ไม่มีเวลาหยุด แต่งานของธรรมนี้มีเวลาหยุด พอสิ้นสุดแล้วหมดเลย พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านไม่มีการทำความเพียรเพื่อฆ่ากิเลส ก็มีแต่งงานการที่ช่วย สงเคราะห์โลกสงสารและดูแลธาตุชั้นธรับผิดชอบกันไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น พอวาระสุดท้าย สมมุติสุดท้ายคือลมหายใจขาดปั๊บแล้วท่านก็ติดฝังไปเลย จะไปหาพระที่ไหนมา กุสลา ธม มา กุสลา ธมมา หา ๆ อะไร เท่านั้นพอ

การประกอบความ پاکเพียรที่ได้ดำเนินมานี้เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้คุย เราทำอย่าง นั้นจริง ๆ แล้วผลก็ปรากฏมาอย่างนั้น ๆ นี้ละการทำความดีทำเท่าไรหนักเท่าไร ๆ ก็ยิ่ง ดีเด่น ๆ ก้าวไม่หยุดก้าวไม่ถอยมันพันได้ถึงได้ ถ้าก้าวแล้วถอยหน้าถอยหลังมันถึงไม่ได้ แหละ ถึงก็ไปถึงเสียถึงหมอนนั้นแหละไม่ไปไหน ผลที่ปฏิบัติมานี้ตั้งแต่เริ่มแรก ตะเกียกตะกายมาถึงขนาดที่ว่าน้ำตาร่วงเพราะสู้กิเลสไม่ได้ จนกระทั่งถึงกิเลสขาดสะบั้นลง ไปไม่มีอะไรเหลือภายในใจ ข้าศึกศัตรูภายในใจสิ้นสุดลงเป็นวาระสุดท้าย คือกิเลส อวิช ขาปจจุยา สงขารา ขาดสะบั้นลงไปจากใจ หมดข้าศึกภายในใจ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นอนันต กาล ท่านว่า นิพพานเที่ยง ก็คือธรรมชาติของจิต หมดข้าศึกแล้วนั้นแล

นี้ละการตะเกียกตะกายทำความดีทุกประเภท ต้องอาศัยกำลังวังชา อาศัยความ อุตสาห์พยายาม นี้ก็ได้ทำมาอย่างนั้น จนกระทั่งถึงนั้นแล้ว เวลามาช่วยชาติบ้านเมืองกิริยา

นิสัยนี้มันก็ส่อแววให้เห็นอยู่ตลอดนั่นแหละ จะทำอ่อนแอต่อแออย่างนี้ไม่มี ลงตัดสินใจว่าจะทำอะไรแล้วผิง ๆ เลย อะไรมาขวางหน้าไม่ได้ ขาดสะบั้นไปเลย อย่างที่ช่วยชาติอย่าง ที่พี่น้องทั้งหลายเห็นเหมือนกัน อะไรผ่านไม่ได้เลย เราจะยกชาติของเราขึ้นจากหล่มลึกขึ้น จากความลุ่มจมนั้นทั้งหลาย แล้วในนามเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเราจะทำอ่อนแอได้อย่างไร แต่ไม่ได้ตั้งใจว่าเราจะไม่ทำอ่อนแอเพราะเรานำพี่น้อง มันหากเป็นอยู่ในนั้น เป็นเองใน ลักษณะธรรมชาติของจิต มันก็หมุนตัว ๆ ของมันตลอดมาอย่างนี้แหละ

นี่ก็วางมาเป็นระยะ ๆ วางอันนี้ไว้เกี่ยวกับภายนอกเพื่อนฝูงแกมหม้อใหญ่ ถ้าเป็น เรื่องของเราให้มันขาดก็มีทันทีเลย เอานะขาดเลย ๆ นี่เอานะทางนี้ พอไปจับบีบร้องแก๊ก ขึ้น สงสาร ปล่อยเสีย แล้วไปจับคอนี่เอานะ ทางนี้ก็ร้องแก๊ก เลยไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว เพราะฉะนั้นอย่าร้องนะ เอาพืดเลย เข้าใจไหม ถ้าคอขาดเราจะไปหาซื้อหมูราซื้อหมาแห้งเป็น ยาทาคอให้ เอาให้ได้นะเมืองไทยของเรา อย่าอ่อนแอ

คราวนี้จะเป็นการประกาศก้องเมืองไทยเราขึ้นเป็นประวัติศาสตร์ อย่างไม่สงสัยเลย เพราะเมืองไทยเราจะลุ่มจมนี่ก็เป็นประวัติศาสตร์ขึ้นแล้วในระยะเดียวกัน ที่นี้เวลาเราฟื้นฟู ชาติไทยของเรา ด้วยความรักชาติ ด้วยความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงกันแบบเอา จริงเอาจริงแล้วจะฟื้นขึ้นมา โลกทั้งหลายเขาจะได้เห็นเรา เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองไร้คุณค่าไร้ ราคาอะไร เป็นเมืองที่มีคุณค่ามีราคาสมบูรณ์แบบกับโลกทั่ว ๆ ไป ทำไมเราจะยอมอ่อนข้อ ให้ความลุ่มความจมนมาเหยียบหัวคนไทยทั้งประเทศให้จมลงไปเลยนี้เป็นไปไม่ได้ วางั้น เลย เอาให้คอขาดไปเลย ถ้าเมืองไทยจมให้คอเราขาดเสียก่อน จมไปไหนจมเถอะถ้าคอ ขาดแล้วมันสุดวิสัย แต่นี้คอยังไม่ขาด เอาเลย นั่นต้องอย่างนั้นนะ

ให้เชื่อคำสอนพระพุทธเจ้านะ วิริเยน ทุกขมจฺเจติ คนจะหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้ มากน้อยเพราะอำนาจแห่งความพากเพียร ไม่ใช่เพราะอำนาจแห่งความขี้เกียจ ความขี้ เกียจกับความพากเพียรมันไปด้วยกัน แต่ส่วนมากความขี้เกียจมันเหยียบหัวความ พากเพียรไปเสีย มันไต่ขึ้นบนหลังเหยียบคอไปเลยความขี้เกียจ ความเพียรเลยมีแต่คราง แอ้อ ๆ

เราจะเร่งตั้งแต่บัดนี้แหละไป หนักมือ ๆ จะได้รู้กันตอนวันที่ ๒๖ เป็นวันมอบ ทองคำ แต่สำหรับภายในผู้นำคือเรานี้จะรู้ก่อนแล้ว รู้ก่อนทุกอย่าง ๆ แล้วผลแสดงออกมา จะทั่วถึงกันวันที่ ๒๖ วันนี้จะเอาให้หนักมือเทียว พุดเท่านั้นละ

(มีปัญหาครับ การบริจาคร่างกายที่สิ้นลมแก่สภากาชาดไทย ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ และทานนั้นไม่ให้ผลจริงหรือไม่ เนื่องจากร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา ไม่ควรถือว่าเป็นเรา) เอา

ไปทำอะไรก็ได้ถ้าไม่ถือว่าเป็นเราเป็นของเราใช้ไหม (ครับ ทำนองนั้น) ถ้าอย่างนั้นก็อย่าพากันสะแตกข้าวซี (ผู้ฟังหัวเราะ) อ้าว ข้าวไม่ใช่เรา ข้าวไม่ใช่ของเรา สะแตกหาอะไรเอากันอย่างนั้นซี อะไรก็ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา อุตายเป็นเราก็ให้มันเป็นไปเสีย ไปกับเราที่ตายนั้นนะ เข้าใจหรือ เอ้า ถ้ามามีอีก

(ข้อสองนะครับ เขาบอกการบริจาคโลหิตไม่ก่อให้เกิดผลบุญจริงหรือไม่ เนื่องจากเข้าข่ายปาณาติบาต ลูกได้รับเหตุผลจากพระคุณเจ้าท่านหนึ่งกล่าวว่า การบริจาคโลหิตเป็นเพียงสงเคราะห์คนที่ปลายเหตุ หากต้องการสงเคราะห์ที่ต้นเหตุต้องสอนให้เขาเจริญในทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เมื่อดับเหตุของกรรมนั้น ๆ ประเด็นที่สอนให้ดับที่เหตุ ลูกเห็นด้วยแต่ไม่เข้าใจว่า ทำไมการบริจาคโลหิตจึงเข้าข่ายปาณาติบาต) ชี้แจงตอบ ไม่ตอบไม่เกิดประโยชน์ อันนี้โลกเขาก็รู้กันอยู่แล้ว อะไรเป็นปาณาติบาตติเบต ถ้าตอบมันจะแรงไป เอาเท่านั้นละ

สรุปทองคำ ดอลลาร์ เงินสด วันที่ ๑๒ สิงหา ทองคำได้ ๑๑๖ กิโล ๕๖ บาท ๗๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๗,๘๙๑ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖,๒๒๔,๕๕๑ บาท ทองคำและดอลลาร์ที่ได้เพิ่มหลังจากมอบแล้วเวลานี้ได้ ๕๖๙ กิโล ๒๙ บาท ๑๓ สตางค์ ดอลลาร์ขึ้นสองแสนแล้ว คงไม่ผิดหวังแหละธนาคารชาติ ดอลลาร์ได้ ๒๕๔,๙๙๑ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๗,๒๙๖ กิโล ดอลลาร์ได้แล้วทั้งหมด ๘,๒๕๔,๙๙๑ ดอลลาร์ กรุณาจำไว้ กว่าที่จะถึงโน้นจะได้มากกว่านี้ ถึงวันที่เราจะไปกรุงเทพ ไปกรุงเทพก็ได้อีกเข้าอีก จากนี้ถึงวันไปกรุงเทพก็หลายวันอยู่

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th